

[Kristine Heltberg.]

hvordan man kan være i den grad i tvivl om sin egen holdning til samfundets problemer, som jeg mener disse to dages forslag fra fremskridtspartiets side viser man er.

Jeg vil på det skarpeste vende mig imod den tendens, der er i begge forslagene, til at afskaffe de studerendes indflydelse. Jeg mener ikke, at man på nogen måde kan dokumentere, at det netop er de studerende, der skulle have haft særlig svært ved at tilpasse sig lovens ånd og bogstav. At der hist og her kan være institutter, hvor der har været sammenstød, havde vi i og for sig ventet. Vi gik jo, som man vil huske, ikke ind for en sammensætning af studienævnene og af institutrådene på en måde, der i sig selv ville medføre konfrontationer mellem parter af ganske fast fastsatte styrkeforhold.

Vi mente dengang, at systemet med én mand én stemme ville give en langt mere saglig redelig faglig styring af de højere undervisningssteder. Vi kunne ikke få dette synspunkt igennem i udvalget og heller ikke i folketingssalen, men det er ganske givet, at skulle man have set på et ændringsforslag, skulle man have ændret her. Det er givet, at de konfrontationer, som man har med at gøre, ikke har været nær så talrige, som man får indtryk af ved at studere sensationsbladene. Hvis man bare havde beskæftiget sig med det materiale, der fremkommer i universitetets og de andre læreanstalters egne publikationer, ville man have opdaget, at disse konfrontationer egentlig har været færre, end vi egentlig havde regnet med. Men selve synspunktet om studenterindflydelse er umådelig centralt for en demokratisering, og giver man ikke større ansvar til dem, der skal bruge universiteterne i det daglige, og det gælder lærerne, det teknisk-administrative personale og de studerende, så opnår man at høste storm og at høste en ødelæggelse af vores undervisning. Man opnår netop det stik modsatte af, hvad man hævder man er ude på, man får en forringelse af forsknings- og undervisningsstandarden ved vore institutioner, fordi man sætter dem i gang med arbejde af en art, der slet ikke har noget med en videregående uddannelse at gøre. Man spilder simpelt hen læreanstalternes tid.

Forslagene er begge to uantagelige ud fra

vores synspunkt. Vi skal selvfølgelig gå med i arbejdet, som vi altid gør, men vi kan ikke se noget som helst lyspunkt i dem, vi kan kun betragte dem som udtryk for et reaktionært forsøg på at bemægtige sig indflydelse her og nu, så længe man har denne magt. Men man skal huske, at man beholder ikke den magt, og vi vil ikke tolerere de udemokratiske indskrænkninger, man her lægger op til.

Chr. Christensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er medforslagsstiller til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner, og vi kan derfor fuldt ud tiltræde forslaget.

Jeg er enig i de synspunkter, der er kommet frem om, at folketetinget ikke til enhver tid skal lave sine love om til stor gene for erhvervslivet og, som i dette tilfælde, uddannelsesinstitutionerne. Men såfremt folketetinget opdager, at en af dets vedtagne love ikke fungerer efter sin hensigt, må det være folketingets opgave hurtigst muligt at rette loven, sådan at den fungerer efter hensigten.

I et forslag til folketingsbeslutning fremsat af centrum-demokraterne i maj 1974 med henblik på en ændring af styrelsesloven hed det i bemærkningerne til lovforslaget: lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner vedtaget 13. juni 1973 fungerer ikke efter sin hensigt. Dette parti var altså af den opfattelse på dette tidspunkt, at denne lov ikke fungerer, som folketetinget havde tænkt sig. Artikler i dagspressen og henvendelser fra studerende og lærere havde åbenbart overbevist forslagsstillerne om, at loven allerede da måtte laves om.

Frygten for niveausenkning og politisk styring af uddannelserne især igennem studienævnenes kompetenceforhold og sammensætning var vel hovedårsagen til forslagets fremkomst. Denne frygt delte vi i kristeligt folkeparti, og vi sluttede derfor op om forslaget. På grund af folketingets sommerferie nåede forslaget kun igennem første behandling, men den 14. november 1974 fremsatte så centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti i fællesskab forslag om ændring af lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner.

Begrundelsen for dette fælles forslag var også denne gang den frygtede niveausenk-